

meget streng Bestemmelse, og de paagjældende Børnepligtige rammes haardt derved, meget haardt. En Mand kan være saaledes stillet, at det endogfaa kan komme til at dreie sig om hans Ruin, idet han altsaa har belavet sig paa at aftjene sin Børnepligt i et Aar og saa ved uforudsete Omstændigheder bliver kastet fremad saaledes, at hans Tjenestepligt først aftjenes det følgende Aar. Det er altsaa i og for sig en meget streng Bestemmelse, men det er jo ikke noget Nyt i vor Samfundsordning, at Sygdomstilfælde behandles paa en saadan Maade, at deres Konsekventer ere gjorte til Straf, vi kjende jo dette fra Fattiglovgivningen med dennes Følger for Sygdom. Under alle Omstændigheder vilde man kunne se, at det, det her dreier sig om, er Noget, der staar i naturlig Forbindelse med, hvad der underkastet Sessjonernes og Kassationskommissionens Bedømmelser, nemlig den enkelte Mandts legemlige Kvalifikationer for Militærtjenesten. Nu kommer imidlertid den nyeste kongelige Anordning af 16de Juni 1882, der udtrykker denne Sætning paa følgende Maade: „Endvidere kunne Saa-danne, der enten paa Grund af Sygdom eller egen Forseelse (saasom Rømming), eller fordi de have paadraget sig langvarig Fængsling, i det Mindste i 2 Maaneder ikke have kunnet deltage i Mandtskabets Øvelser, af Afdelingen hjemsendes som for Tiden utjensidigtige.“ Man maa her lægge Mærke til, at herved ere vi komne ind paa et helt andet Tankens Omraade; her dreier det sig ogsaa om Følgerne af villiesbestemte Handlinger og ikke længere om Noget, som staar i Forbindelse med en Mandts legemlige og synlige Kvalifikationer i og for sig som det, der er Gjenstand for Sessjonernes eller Kassationskommissionens Behandling. Vi ere komne ind paa noget Andet, og det tilljendegives os tydelig ved, at det ikke mere er lagt i Kassationskommissionens Haand og Myndighed at afgjøre dette Tilfælde, men nu paa en Gang stydes „Afdelingen“ ind, og det lægges altsaa i Afdelingschefens Haand at hjemsende de paagjældende Børnepligtige. Seg skal gjøre opmærksom paa, at iøvrigt optræder Afdelingen i den lgl. Anordning ikke paa noget-somhelst andet Punkt med nogen-somhelst Myndighed. Dette er ogsaa fuldstændig rigtigt, da Børnepligtsloven ingen Myndighed giver i saa Henseende og heller ikke hjemler et saadant Skridt som dette, at overlade Bedømmelsen af disse Tilfælde til „Afdelingen“. Saaledes forholder det sig altsaa med Fremgangsmaaden overfor Børnepligtsloven af 6te Marts 1869 i og for sig, bortset fra

alt Andet, hvad der ved Siden af kunde tjene til at illustrere dette Forhold. Det er imidlertid tillige os Alle bekjendt, at den lgl. Anordning af 16de Juni 1882 falder efter Emanationen af den ny militære Straffelov, og det er jo allerede her draget frem, i hvilken Grad denne Anordning maa siges at staa i Strid med de Forhandlinger, hvorpaa Straffeloven i sin Tid blev givet. Det er fremdraget, hvad der om dette Punkt siges i den Udvalgsbetænkning, der saa blev afgivet i 1881, og jeg skal derved gjøre opmærksom paa, at det netop er denne Tanke om, hvad man kan kalde midlertidig Utjensidigtighed, det vil sige: Hjemsendelse med Forpligtelse til paany at møde i det kommende Aar til Øvelse, som var saa stærkt fremme under Forhandlingerne, og som blev undersøgt, prøvet og veiet nøie af det da nedsatte Udvalg, som enstemmig kom til det Resultat, at det ialtfald ikke var den hensigtsmæssigste Fremgangsmaade at benytte overfor det Diemed, man har sat sig; thi det ligger jo klart nok, at det Diemed, man har med en Tillægsstraf (Afbrydelse af Rigsministeren) — ja, jeg skal strax komme til den høitærede Ministers Bemærkning om, at han ikke tror, at deri ligger en Straf — men det Diemed, man havde med den da under Forhandling værende Tillægsstraf var ikke at ramme i Slæng, men derimod at lægge en Myndighed i Hænderne paa en Autoritet, til hvilken man kunde have den fulde Tillid. Altsaa, den første Betingelse var den, at Afgjørelsen af, hvem denne Straf skulde ramme, blev lagt i den Institutions Haand, til hvem man havde den største Tillid, og det var Krigsretten; vi kunde ikke finde nogen Myndighed, til hvem vi hellere vilde betro denne Afgjørelse. Det var altsaa for det første Tilfældet, at det aldrig kunde have faldet det daværende Udvalg ind at lægge en saadan Myndighed med en saa overordentlig betydende Magt overfor den enkelte paagjældende Børnepligtige i en enkelt Afdelingschefes Haand. Det første Diemed, man havde, var saaledes at faae denne Straf indskrænket til nogle enkelte Personer, der efter deres hele Optræden, deres Forhold, deres Forbrydelse, deres hele Naturel og Karakter egnede sig til at rammes af en saadan færegen Straf, og dernæst var det andet Diemed dette, at man af Hensyn til Kammeraterne i Hæren vilde stille sig det Formaal at søge disse Personer fjærned fra dette Kammeratskab saa hurtig som muligt, af Frygt for den slette og skadelige Indflydelse, de kunde udøve paa deres Kammerater. Dette var det andet Formaal, man havde sat sig. Af Hensyn til disse Diemed gik man derfor ikke den Vej, som den